

**HARMADIK FEJEZET,
amelyben színre lép mesénk bátor hőse**

1.

A bánat egy sötét és lomha,
Repedtfazék-hangú madár,
Mely gubbaszt csak az ablakodba',
Vagy egyenest a szívre száll,
Hogy nagy fenekét ott növesse –
Hát kiálts rá, és kergesd messze!
Koppints rá görbe csőrire!
Elszánt, kemény hang kell ide.
A Tortakirály is belátta,
Hogy búslakodni nem elég,
És összeszedte erejét:
A Sütik népes, nagy családja
Köréből gyűjtvének híveket
Egy Pályázatot hirdetett.

2.

Ki egy szem lányát visszahozná,
Elnyeri Minyon szép kezét,
S fele királyságát is hozzá
Ráadás képpen mindezért.
Ez tényleg csábító ajánlat,
És persze könnyen is találtak
Jelentkezőt – jött rengeteg!
Még számba venni sem lehet,
Vagy mondjuk úgy, hogy felsorolni
(Így értem most e sok derék
Sütemény számbavételét),
Hogy mennyi Bonbon, Pite, Flódni
Közölte: ő biz', készen áll,
S a Vérpudinggal szembeszáll.

3.

Jöttek a Sütik, mint az égen
Torló dó viharfellegek:
Fehér-rózsaszín öltözékben
Pompázó Habcsók-hercegek,
S ki handzsárját övében hordta,
A marcona Vadalmatorta,
S kinek haragját retteded,
A Zaboskeksz is megjelent.
És jött a böhöm Rigó János
(Én nem nevezném Jancsinak,
Mert egykettőre helyrerak),
A páncélja egy piros lábos,
Félelmet keltőn zörgeti –
Barátom, adj utat neki!

4.

És jött az elszánt Meggyes Rétes,
Kemény magokkal köpködő,
És jött Möszejó Franciakrémes,
A hétpróbás pudingölő,
A nagyfejű Kókuszrolád és
A mord Muffin, a csokoládés
(Nos, ő a kedvenc muffinom,
Habár az almás is finom...),
S kire ránézni sem merek már,
Eljött a bős Barátfüle,
Izzott belül parázs dühe,
És fortyogott a szilvalekvár,
Hisz várta már a nagy csatát,
Akár a Bátor Baklavák.

5.

És jöttek Tepertős Pogácsák,
Spenótos és Májas Hasék –
Csak látnád szemük villogását,
És kezükben a kardvasét!
Mert tudd meg, a Sós Sütemények
A legkeménykezőbb legények:
Se porcukor, se méz, se máz...
A harcmezőn sosem hibáz,
Az ellenséget jól kiosztja,
Minden problémát rendbe rak
A rettentő Húsos Burek
S a pengeszájú Sajtos Ostya –
Lehengerlő a jellemük!
Én sem szegülnék ellenük...

6.

És Tortavár nagy udvarának
Búcsút intett a sok vitéz,
S a messzi tájnak nekivágtak:
Vonult a büszke, tette kész,
Keménykötésű, csillogó had,
Az Észak Útján elvonultak,
S az országút hátuk mögött
Nagy porköpenybe öltözött.
S amint elült a szürke felleg,
S eltűnt a jó Sütik sora,
Nem látták már többé soha
A sok vitézt, ki ekkor elment –
Róluk több hír nem érkezett,
Elementek és nyomuk veszett.

A Lápi Trotty természetrajza

Zsombékos, vizes vidéken éldegél a Lápi Trotty
Meglapul a fű között, és nem látod, csak úgy-ahogy

Hisz nem ugrál és nem pattog, nem hallod, hogy vízbepotty
Fényes nappal mélyen hallgat rejtekén a Lápi Trotty

Alkonyattájt megélnkül, száll a vidám trottykurutty
Mert nem fog a Lápi Trottyon se nátha, se hörghurutty

Igen ritka, védett állat, száma mégis egyre fogy –
Vadászik rá kóbor macska és a Csempezájú Klotty

Húsa fanyar ízvilágú, s rágós-nyúlós is pedig
A lápi népek Mocsári Puding néven ismerik

Ne is fogyassz Lápi Trottyot, szeresd inkább, óvjad őt
Úgy tartják, hogy ő hoz nekünk iszapszagot, rossz időt

Béketűrő házi kedvenc, ha fogságban neveled
Megül nyugton az öledben, elvan szépen teveled

Haleledelt, sós rudacskát, szottyadt vadkörtét eszik
Költöztess a fürdőkádba, élél hosszú évekig

Zsombékos, vizes vidéken éldegél a Lápi Trotty
Ott szuszog a fű között, és nem látod, csak úgy-ahogy

Ha rálépsz, trottyan egy halkat:
Olyan lesz a cipőtalpad

Éjjeli utazás

A fekete mozdony alkonytájban indul az éjjeli útra,
állnak a peronon tücskök, pockok, nagyhasu bogarak,
fűtik a mozdonyt szorgos, kormosképű erdei törpék,
ülnek a padokon az utasok a poggyászukkal a pad alatt.

Hármat fűtlyent a fekete mozdony, mozdul a kereke,
égnek meredő vaskéménye forró gőzből felleget ereget,
tücskök, pockok, nagyhasu bogarak búcsút vesznek az ittmaradóktól,
kalauz a zsémbes, vénséges vén vándorpatkány, kezeli a jegyeket.

Icipici házak elúsznak, a villanyfényes kicsi város elúszik,
úszik a bakterházzal a bakter, a cincér, billeg rajta a vasutassapka,
emeli a tárcsát, szalutál, figyel a fülkék suhanó fényét,
bámul utánuk, hátha majd egy napon ő is elutazhatna.

Megy a vonat, száguld éjbe-sötétbe, csattog a váltón,
nagy hegyek árnyai közt zakatol a füstös éjjeli járat,
tücskök, pockok, nagyhasu bogarak ülnek a lámpavilágnál,
kinn csak az erdei szél zúg, benn a kupékban álmos a sok kicsi állat.

Megy a vonat, átkel az alvó hegyeken, fenyvesen, átkel az alvó éjjeli tájon,
erdei népek figyelik a vonatot fák tetejéről, bodzabozótból,
zakatol a pályán fölfele a fekete mozdony, húzza a kocsikat,
holdfény moccan a lombok mélyén, fátylas szárnyú éjjeli lények kelnek a holdból.

Nem látnak ki az icipici utasok a sűrű sötétbe,
elmajszolják csilivili kis kosarukból az otthoni ennivalót,
az ablaküvegről csak a lámpavilág veri vissza a fényét,
nem látnak ki, nem látják, hogy a fenyves tüskés hátán mászik a hold.

Zakatol az éjjeli járat, kanyarog a vad hegyi úton,
szédítő, mély szakadékok peremén, karcsú viaduktokon át,
tücskök, pockok, nagyhasu bogarak nyugtalan álmuk alusszák,
csöppnyi fejből majd csak a hajnalfény törli ki mindnek az álma nyomát.

És hajnalban, hogy kiszalad a fekete mozdony az alagút száján,
nézik a színes tájat, a reggeli képet nagy figyelemmel –
tücskök, pockok, nagyhasu bogarak ujjongva tapadnak a maszatos ablaküvegre,
a sziklákon túl, a hegy lábánál odalenn széles, fényes sávban csillog a tenger.

A Kéttalpú Ember

Alszik a Kéttalpú Ember
Feje búbja a párnán
A lába lifeg az ágyról
Emlékezetes látvány

Szuszog a Kéttalpú Ember
Komoly álmát vigyázzák
Gavalléros Páviánok
Pillangószárnyú Bálnák

Őrzik a Holdbéli Macskák
Fehér macskák brigádja
Zizzen a bambusz a kertben
Holdfény szítál a házra

Alszik a Kéttalpú Ember
Kócos feje a párnán
Két talpa a félhomályban
Világít holdfényárgán